

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TÝDEN

14. 10. 2024 - 20. 10. 2024

motto týdne:

„Nedávej mi chudobu ani bohatství.“

PONDĚLÍ 14. 10. sv. Kalista I., papeže a mučedníka

Lk 11,29-32; Žl 113,1-2.3-4.5a+6-7 Komentář: **Gal 4,22-24.26-27.31-5,1**

Svobodný Jeruzalém, pocházející shora, obraz církve, která své děti plodí ke svobodě, ne k otroctví. Ostatní falešné „svobody“ se časem mění v otrocký chomout.

ÚTERÝ 15. 10. památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve

Lk 11,37-41; Žl 119,41.43.44.45.47.48 Komentář: **Gal 5,1-6**

Pavel musí přesvědčovat, že opravdové přijetí Krista nahradí Zákon. Kéž se i moje víra projeví láskou. Tak se „předpisy“ octnou až na druhém místě...

STŘEDA 16. 10. sv. Hedviky, řeholnice, hlavní patronky Slezska sv. Markéty

Marie Alacoque, panny. Lk 11,42-46; Žl 1,1-2.3.4+6 Komentář: Gal 5,18-25

Snažme se, aby nás druzí poznávali podle ovoce Ducha, a ne podle toho, že stále poukazujeme na negativa a špatnosti.

ČTVRTEK 17.10. památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka

Lk 11,47-54; Žl 98,1.2-3ab.3cd-4.5-6 Komentář: **Ef 1,1-10** Kéž dovedu čekat,

až se naplní příslib sjednocení „všeho, co je na nebi i na zemi“. Ctnost trpělivosti v sobě nese i utrpení.

PÁTEK 18. 10. svátek sv. Lukáše,

evangelisty

Lk 10,1-9; Žl 145 (144),10-11.12-13ab.17-18 Komentář: **2 Tim 4,9-17b**

Zmínka o Lukášovi může být pro mě potvrzením jeho věrnosti. A také povzbuzením při četbě jím zaznamenaného evangelia a Skutků.

SOBOTA 19.10. sv. Pavla od Kříže, kněze sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese

a druhů, kněží a mučedníků: Lk 12,8-12; Žl 8,2-3a.4-5.6-7 Koment.: Ef 1,15-23

Sounáležitost s Ježíšem a jeho církví, to jsou rysy dospělého křesťanství.

Nikoli snad jen individuální pěstování soukromé zbožnosti.

29. neděle v mezidobí - Cyklus B - 20. 10. 2024

Nepochopení provází nejedno lidské sdílení. Mnozí učitelé, vychovatelé by mohli vyprávět, stejně jako mnozí manželé či manželky... Podstatou je nejen porozumění slovům, ale přede-

vším jde o stejné smýšlení, pohled stejným směrem. Přitom pro život z víry je „stejné smýšlení“ klíčové téma. A podobně i pro každý společný projekt.

1. ČTENÍ

Čteme část tzv. čtvrté písně o trpícím Služebníkovi. Liturgie vybrala verše, které hovoří o „zástupné“ úloze Služebníka. Tato tajemná postava není ani autor, ani prorok, snad lze myslet na perského krále Kýra, který osvobodil Izraele z babylonské poroby. Teologie ve Služebníkovi spatřuje Mesiáše Nové smlouvy.

Iz 53,10-11

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého služebníka utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny.

ŽALM 33,4-5.18-19.20+22

Bůh jedná někdy podivuhodným způsobem jak v Písmu či dějinách, tak i v našich vlastních životech. Můžeme se připojit k žalmistovu obdivu Božích cest, které vedou k naší záchraně.

Odpověď: Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.

**Hospodinovo slovo je správné,
spolehlivé je celé jeho dílo.
Miluje spravedlnost a právo,
země je plná Hospodinovy milosti.**

**Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí,
nad těmi, kdo doufají v jeho milost,
aby jejich duše vyrval ze smrti,
aby jim život zachoval za hladu.**

**Naše duše vyhlíží Hospodina,
on sám je naše pomoc a štít.
Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství,
jak doufáme v tebe.**

2. ČTENÍ

Čteme jeden z klíčových textů Nového zákona. Autor povzbuzuje čtenáře, aby pozorně četl následující výklad o podstatě Kristova kněžství. Podle Starého zákona jen velekněz mohl vstoupit v chrámě do velesvatyně před Boha a prosit za lid. Ježíš vstoupil do jiného chrámu – do samého nebe, aby se za nás přimlouval. On daroval sám sebe jako oběť. Výklad se tedy bude týkat především naší záchrany!

Žid 4,14-16

Bratři! Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do (nejvyššího) nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme (svého) vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy (se nedopustil) hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

EVANGELIUM

Ježíš jde do Jeruzaléma vstříc potupnému ponížení smrti na kříži. Učedníci to však zatím stále nechápou, jak dosvědčuje i jejich prosba o čestná místa. A tak Kristu nezbyvá, než je znovu poučit o pravém „žebříčku hodnot“: sloužit druhým skrze sebedarování.

Mk 10,35-45

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě požádáme.“ Odpověděl jim: „Co chcete, abych pro vás udělal?“ Řekli mu: „Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?“ Oni mu odpověděli: „Můžeme!“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponořeni budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.“ Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

K ZAMYŠLENÍ

Je smutné sledovat, jak sami učedníci mnohdy Ježíšovi nerozumí. Pán nepřinesl novou formu politického uspořádání či rozdělení světa. On přinesl spásu. Dokáže-me tyto skutečnosti od sebe oddělit? Zdá se, že člověk přemýšlí jen v kontextu vlastního světa, sebezajištění, ohodnocení, moci... Jak jen vysvětlit, že spása ne-souvisí s otázkou peněz či politického vlivu? Jak jen přesvědčit člověka, že v jeho životě jde o cosi věčného, co nekončí např. ztrátou funkce? Vzájemné pochopení znamená hledat, co nám druhý sděluje, snažit se vcítit do jeho myšlení, strachů, radostí, vizí, jak to činí Kristus. Teprve pak je možné uplatnit kritiku, protože jsme porozuměli a můžeme vidět chyby v logické či emocionální myšlenkové struktuře člověka, kterému nasloucháme. Ale to znamená být připraven korigovat svět vlastních představ, snů a zvyků.